

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΕΛΛΗΣ

ΤΟ ΣΚΑΚΙ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

Τὰ γάντια τῆς νύχτας

Τὰ γάντια τῆς νύχτας ἔρχονται

κι

ἀρπάζουν τὸν τσαλαπετεινὸ μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μας

Τὰ γάντια τῆς νύχτας ἔρχονται

κι

ἐδῶ μπροστὰ σφάζουν τὰ περιστέρια μας

Τὰ γάντια τῆς νύχτας ἔρχονται

καὶ

σήμερα ὅπως καὶ χτές, γράφουν γιὰ μᾶς κάτι ποιήματα

Τὰ γάντια τῆς νύχτας ἔρχονται

κι

ἀνάβουν δυὸ κεριὰ / ἓνα γιὰ τὴν Γοργὼ κι ἓνα γιὰ τὰ θύματα

Μέδουσα ἢ οἱ λέξεις

Τὰ μολύβια μου

εἶναι τὰ φίδια μου.

Μέσα στὴ θάλασσα τὶς λέξεις μου ξερνᾶνε

Άλλες ἀπ' αὐτὲς
γίνονται φτεροῦγες γιὰ πουλιὰ / μαθαίνουν νὰ πετᾶνε
Κι ἄλλες
μέσα ἀπὸ τὴν ἄβυσσο ἔρχονται καὶ μοῦ μιλᾶνε

Οἱ κόγχες τῶν ματιῶν

Πίσω ἀπ' τὶς κόγχες τῶν ματιῶν
μόλις φανεῖ κάποια χαρὰ
τὴν πνίγει ἀμέσως
–ἓνα μαντήλι ἔχει γιὰ θηλιά–
ἢ μαύρη σκύλα ἢ γριὰ
Φραγκογιαννοῦ μαζὶ καὶ μιὰ Ἐκάτη

Πίσω ἀπ' τὶς κόγχες τῶν ματιῶν
δαγκώνει ὁ δράκος δυὸ παιδιὰ
καὶ μιὰ ἄρρωστη ἀπὸ παλιὰ
τὰ δένει στὸ ἀδράχτι

Εἶναι ἢ πιὸ σιωπηλὴ ἢ ὥρα
Εἶναι ἢ ὥρα ποὺ δειλιάζουνε ἀκόμα καὶ οἱ ρίμες
Τρέμουν
γιατί στὸ σπίτι μου ἐμπρὸς
πλαγιάζει ἀπὸ χτῆς
Ἕνας αἰμόφυρτος ἀπὸ θρύψαλα σωρὸς
Ὁ δικός μου ὁ ἀδελφός.

Τὸ σκάκι τ' οὐρανοῦ

Τὰ μαῦρα τοῦτα τὰ τετράγωνα
κι ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ ἄσπρα
παιχνίδι στήσανε τρελὸ
μὲ τ' οὐρανοῦ τοὺς δαίμονες
τὸν τρόπο καὶ τὰ ἄστρα

Καὶ ἐμεῖς
οἱ λυσσασμένοι
πέφτουμε πάνω στὸ σκάκι τ' οὐρανοῦ
σὰν μεθυσμένοι

Παίζουμε μὲ τὰ λευκά τὰ πόνια
καὶ δίπλα μας γδέρνουν δυὸ τρυγόνια
Παίζουμε μὲ τὸ βλέμμα μας
καὶ τὸ μαχαίρι σου Κύριε πνίγεται στὸ αἷμα μας.
Παίζουμε μὲ τὶς λέξεις μας
καὶ ὅλο πληγὲς γεμίζει πιά τὸ δέρμα μας.
Παίζουμε
Τὴν Ἄγρια Νύχτα
ἐμπαίζουμε
Λέμε
– Δὲν εἶναι ἐδῶ, δὲν εἶναι ἐδῶ τὸ τέρμα μας
Καὶ στὸν βαρκάρη πάνω
φτόνουμε τὸ κέρμα μας.